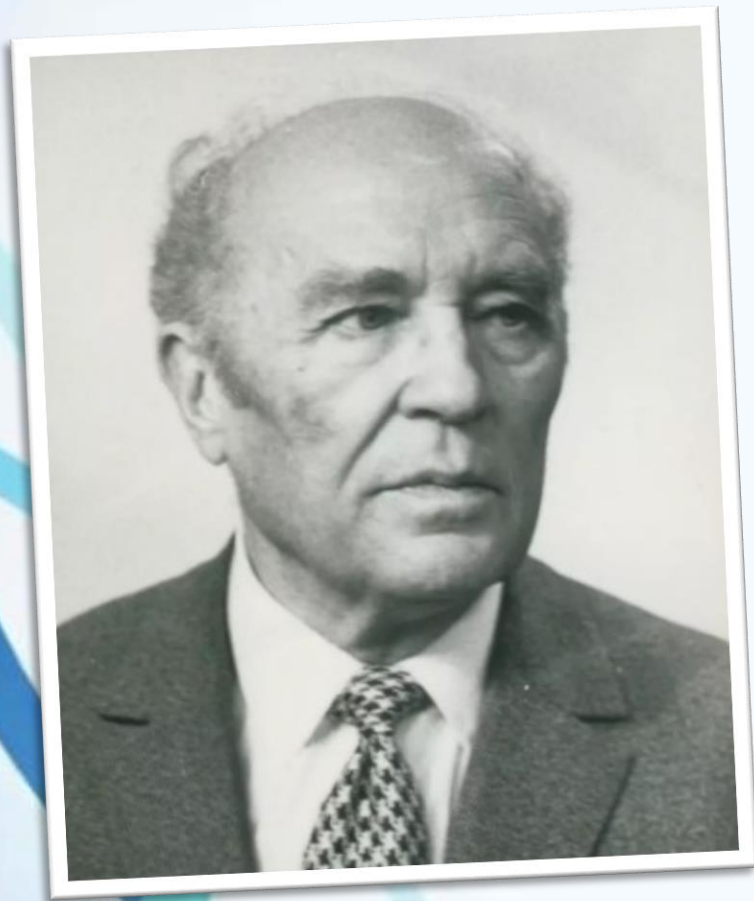

UNIVERSITATEA DE STAT „ALECU RUSSO” DIN BĂLȚI
BIBLIOTECA ȘTIINȚIFICĂ

Un profesor, un mentor, un om...

***VASILE PAVELCU –
academician, doctor în științe
filosofice, profesor titular de
psihologie și logică (1900 – 1991)***

EDUCAȚIE ȘI FORMARE

Vasile Pavelcu s-a născut la 4 august 1900 în satul Costuleni, județul Lăpușna, atunci când Basarabia era parte integrantă a Imperiului Rus. A urmat școala primară și liceul la Chișinău și a început studii universitare de matematică la Kiev;

1918 – Se refugiază în România și se înscrie la *Universitatea din Iași*;

1918-1919 – Student al Facultății de medicină din Iași;

1920-1924 – Student al Facultății de filosofie din Iași;

1924 – Obține licența în filosofie;

1925-1927 – Devine bursier al statului român la *Sorbona*, pentru a elabora acolo teza de doctorat în psihologie, sub îndrumarea profesorilor H. Delacroix și A. Lalande. A frecventat între timp cursurile lui Henri Piéron, Pierre Janet și E. Gley, la *Collège de France*. La spitalul de psihiatrie *St. Anne* este îndrumat de profesorul Georges Dumas;

1936 – Susține doctoratul în filosofie la Iași cu teza ***Limitele afectivității***;

1955 – Obține titlul de doctor docent în științe filosofice.

FUNCȚII

1926 – Profesor de psihologie la *Seminarul Pedagogic Universitar din Iași*;

1928 – Este numit asistent la Catedra de Pedagogie a *Universității din Iași*;

1928-1936 – Director la *Seminarul Pedagogic Universitar din Iași*;

1938-1948 – Psihotehnician la *Institutul Psihotehnic din Iași*, apoi director al acestei instituții;

1942 – Obține postul de conferențiar de psihologie aplicată;

1943 – Prin concurs, devine profesor titular de psihologie și logică;

1944-1945 – Decan al Facultății de Litere și Filosofie din Iași;

1945-1949 – Prodecan al Facultății de Litere și Filosofie din Iași;

1949-1951 – Decan al Facultății de Pedagogie-Psihologie și de Filosofie;

1951-1970 – Șef al Catedrei de Psihologie la *Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași*;

1956 – Membru al Comitetului de redacție al *Revistei de psihologie*;

1965 – Vicepreședinte al Asociației Psihologilor din România.

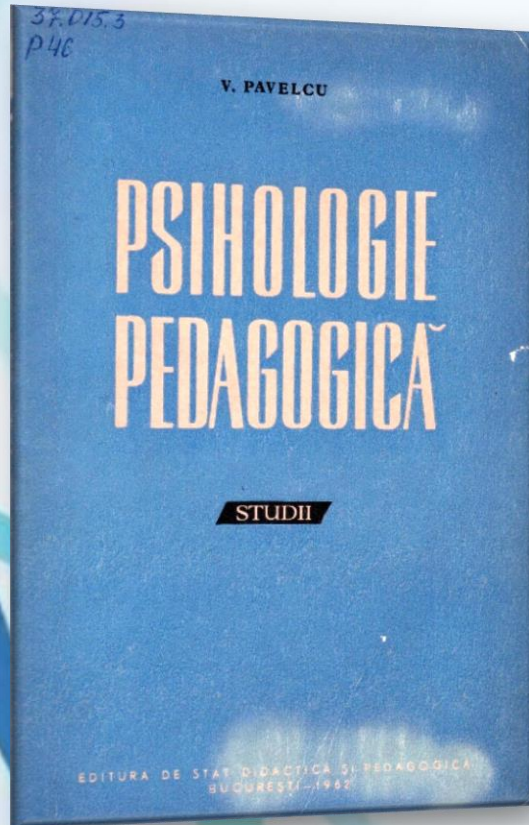
TITLURI ȘI PREMII

- 1960 – Ordinul Muncii clasa III-a;
- 1964 – Laureat al Premiului de Stat;
- 1965 – Membru titular al Asociației de Psihologie științifică de limbă franceză;
- 1966 – Medalia *Meritul științific*;
- 1969 – Profesor Universitar Emerit;
- 1970 – Membru titular al Academiei de Științe Sociale și Politice a Republicii Socialiste România;
- 1974 – Membru titular al Academiei Române, prezentându-și discursul de recepție cu tema *Statutul psihologiei*;

Academicianul Vasile Pavelcu cu profesorul universitar Adrian Neculau

OPERA

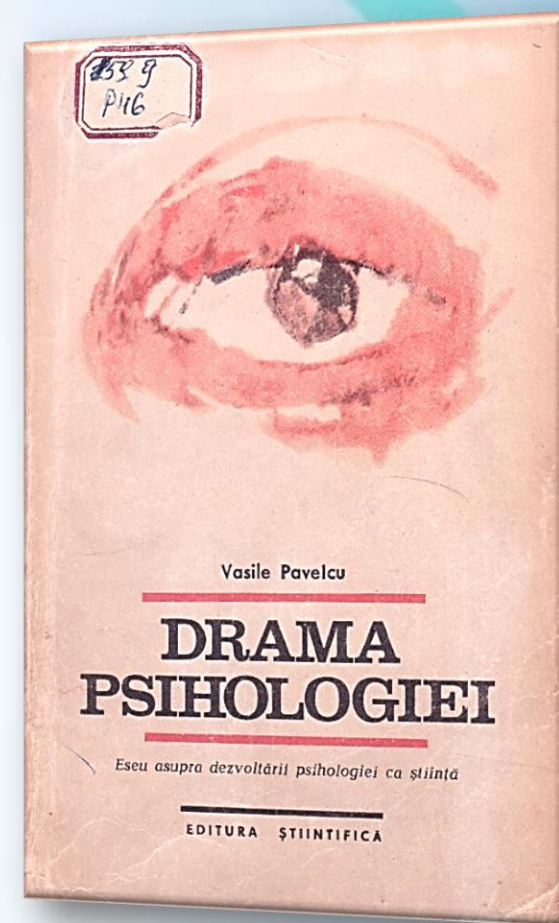
„...Motivația reprezintă cea mai înaltă treaptă a dezvoltării, legată de conștiința de sine și de conștiința de colectiv. Bucuria de a învinge dificultățile constituie resortul principal în opera de formare a voinței, a caracterului, a conduitei față de munca a omului de tip nou... Fixarea unor cunoștințe și deprinderi nu este un proces mecanic, de bătătorire oarbă a unui drum, ci un proces în neconținută schimbare și modificare calitativă...”

Vasile PAVELCU

PAVELCU, Vasile. *Psihologie pedagogică : Studii*. București : Editura de Stat Didactică și Pedagogică, 1962. p. 59

„Destinul psihologiei apare ca paradoxal și foarte deosebit de istoria altor științe. S-a spus despre psihologie că ar avea „un trecut lung dar o istorie scurtă” (Ebbinghaus)... Drama psihologiei nu începe cu faza ei metafizică, când n-avea nici loc, nici nume; această fază nu este decât prologul dramei care începe în momentul despărțirii ei de metafizică, când, folosind carta sa de independență, încearcă să se orânduiască, delimitându-și domeniul.”

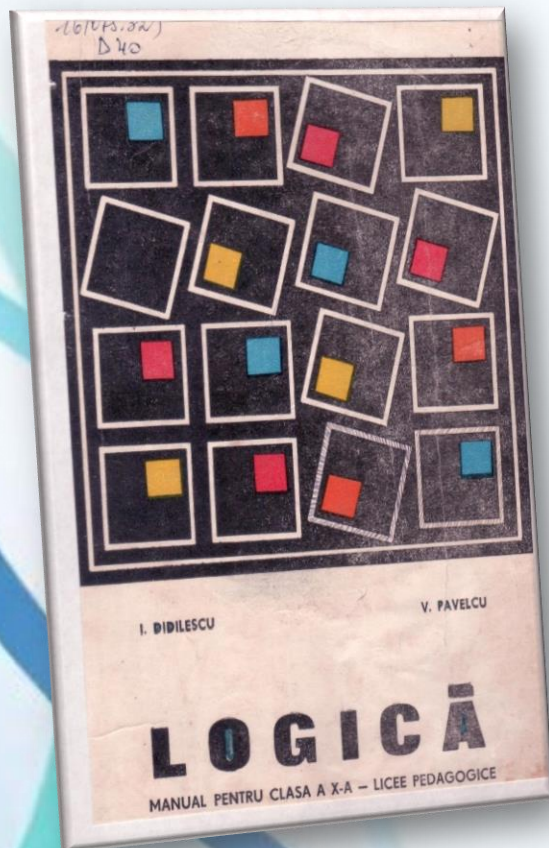
Vasile PAVELCU

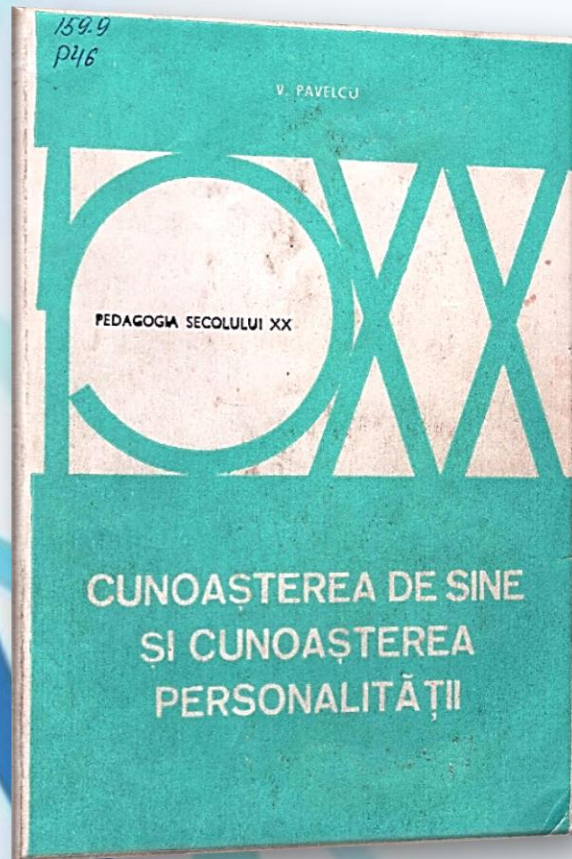

PAVELCU, Vasile. *Drama psihologiei* : Eseu asupra dezvoltării psihologiei ca știință. București : Ed. Științifică, 1965. p. 27.

„Psiholog de orientare clinică, Vasile Pavelcu a fost considerat un fin analist și un maestru al limbajului psihologic, devenind mentorul multor generații de psihologi din România. Activitatea sa principală fiind psihologia, lucrările explicit filosofice ocupă o arie redusă în ansamblul operei sale. Printre multiplele sale lucrări pot fi amintite Logica, scrisă în colaborare cu Ion Didilescu, ... Metamorfozele lumii interioare, unde tratează în manieră eseistică despre artă, despre paradoxul cunoașterii de sine, despre unitatea eului etc.”

Octavian ȚÎCU

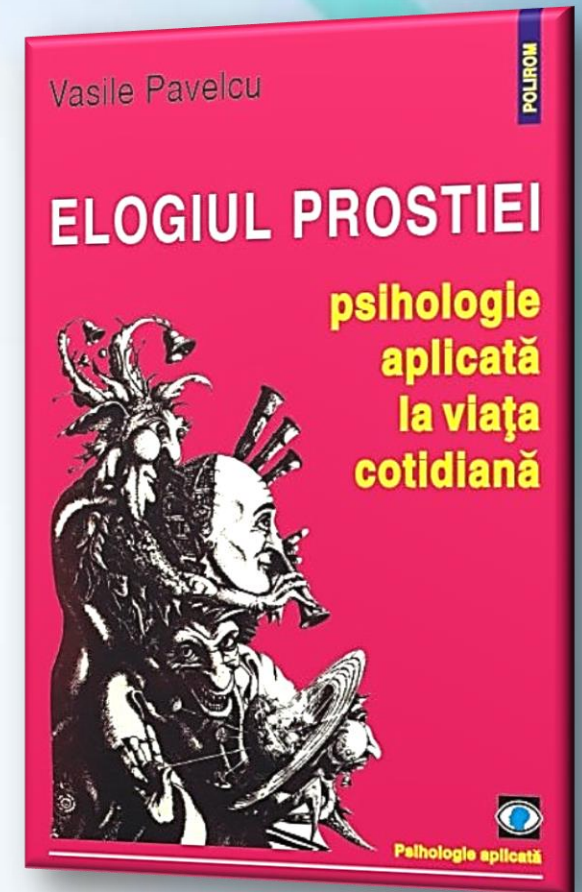
„O analiză a cunoașterii de sine are aici un larg sens psihologic, de investigație profilată pe cunoașterea personalității, pe aprofundarea naturii și a modului cunoașterii de sine, mijloc de a ne deschide calea comunicării, a traiectoriei relațiilor umane, a educației, fiindcă cunoașterea de sine este cheia apropierii de cei din jur; mă cunosc prin alții, iar pe alții îi identific prin mine.”

Vasile PAVELCU

PAVELCU, Vasile. *Cunoașterea de sine și cunoașterea personalității*. București : Ed. Didactică și Pedagogică, 1982. p. 5.

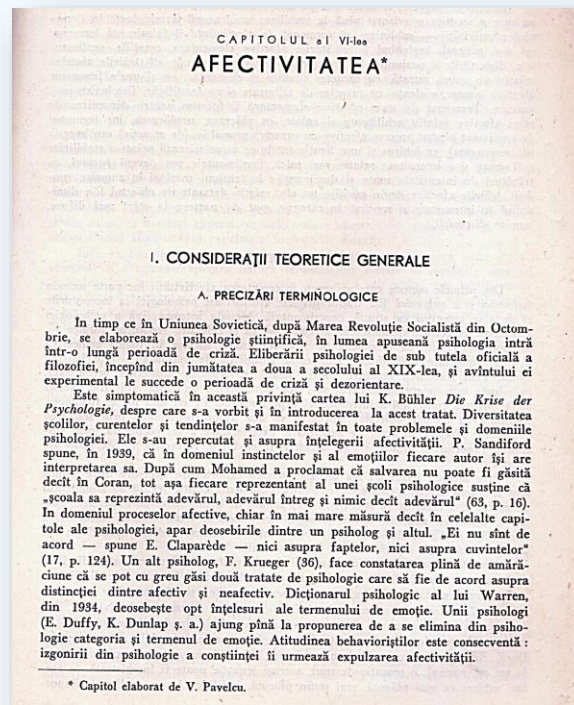
„Elogiul prostiei anunță apariția unei noi specii umane, care ne-a invadat și ne-a sufocat o jumătate de veac. Elogiul bârfelii sau Elogiul vieții provinciale ne dezvăluie nu doar psihologul ce sondează dincolo de atitudine și gest, ci și analistul contextual provincial; ne ajută să descoperim semnificații nebănuite în faptul obișnuit, ne însoțește diligent în pătrunderea resorturilor psihologice ale conservatorismului, formalismului, anchilozei gândirii. El decupează un fapt de viață, alege o întâmplare, descoperă un personaj și supune banalul unei „analize spectrale”, dezvăluind mecanismele ce generează comportamentul cotidian.”

Adrian NECULAU

NECULAU, Adrian. Un „Scriitor de psihologie”: Vasile Pavelcu. In: Pavelcu, Vasile. *Elogiul prostiei : Psihologie aplicată la viața cotidiană*. București : Polirom, 1999, p. 14. ISBN 973-683-241-4.

AUTOR ÎN PUBLICAȚII COLECTIVE

„Ceea ce se impune într-o evocare a personalității academicianului Vasile Pavelcu este modelul omului cu vocație, al omului pasionat, care s-a exprimat maximal, atât în plan științific, cât și în plan profesional și uman. Ca om de știință, a deschis, prin anvergura gândirii sale teoretice, largi perspective „științei psihologiei.”

Octavian ȚÎCU

AUTOR ÎN PUBLICAȚII COLECTIVE ȘI COORDONATOR

PERSONALITATEA — PERSONALITATEA A PSIHOLOGIEI
BIBLIOGRAFIE

Capitolul VII

Dimensiuni ale personalității

1. Afectivitatea

Deși nu lipsește aproape din nici un tratat de psihologie generală, afectivitatea, poate mai mult decât oricare alt proces psihic, rămâne tributară unor concepții divergente, fapt care conduce la o tratare în care precumpănesc motivele factologice subordonate după caz (apartenența psihologului la o anumită orientare) achiziției fiziologice; fie tendințelor socioeticizante. Acest statut al afectivității a fost generat de teama de a pătrunde într-un domeniu unde sansele de cantificare sînt minime, iar rămînera la metoda fenomenologică ar atrage acuzații de nonștiință. Fără a nega valoarea activităților fiziologice pentru elucidarea mecanismelor unor procese psihice, în special cele ale afectivității, nu putem fi de acord cu substituirile și reductionismul practicat curent.

Sinteze de psihologie contemporană

4 volume

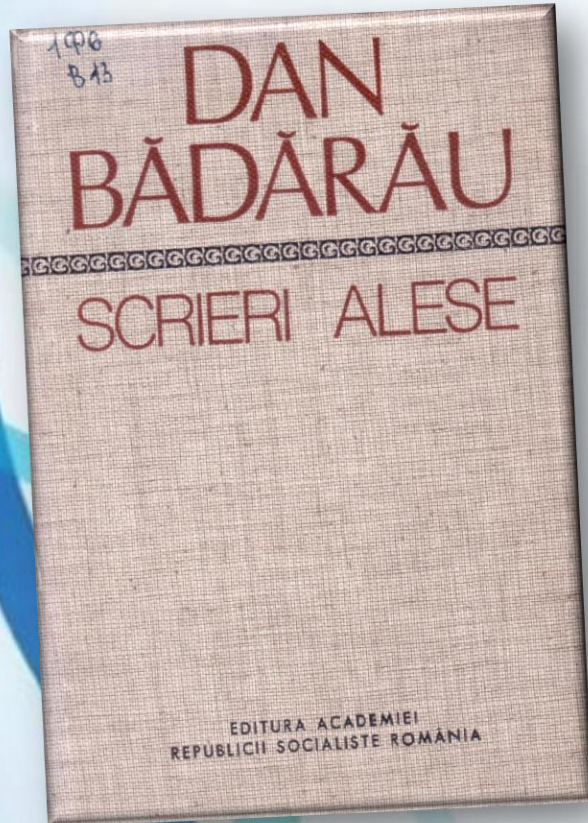
Coordonare generală:
**Mihai Beniuc, Anatolie Chircev,
Vasile Pavelcu, Alexandru Roșca**

Capitolul III

PSIHLOGIA CLINICĂ ȘI PERSOANA UMANĂ

Definită ca știință a explorării conduitei omului „în propria sa perspectivă”, bazată prin excelență pe observarea și analiza aprofundată a „modurilor de a fi și de a reacționa ale unei ființe umane concrete și complete, integrată într-o situație” (D. Lagache, 1969), *psihologia clinică* nu se reduce totuși la utilizarea metodei clinice, ci tinde să cuprindă „studiul modificărilor psihice în situații concrete și în perspectivă longitudinală ale bolnavilor internați, indiferent de aspectul sau natura afecțiunii lor” (G. Ionescu, 1973), ca ramură a unei discipline mai vaste, *psihologia medicală*.

ARGUMENT semnat de Vasile Pavelcu

Tiberiu Rudică

PSIHOLOGIA FRUSTRAȚIEI

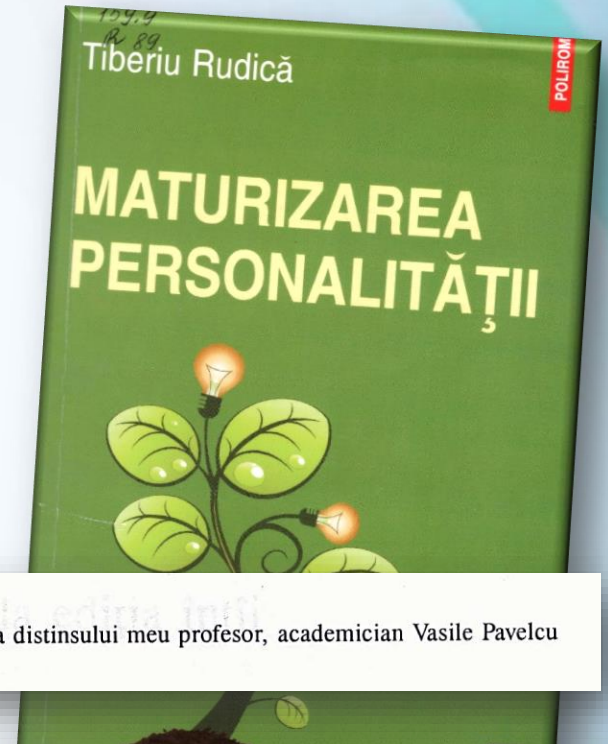
POLIFON

*Distinsului meu profesor,
academician VASILE PAVELCU,
profundă grațitudine.*

Interpretările autorului sunt axate pe condițiile social-economice și culturale ale omului, pe orânduirea socială care conturează deosebirile calitative și cantitative ale fenomenului examinat. Avem convingerea că în lucrarea lui Tiberiu Rudică se află răspunsuri valabile la numeroase probleme acute ale societății contemporane, alături de sugestii privind măsurile aplicative în diverse domenii ale vieții sociale: școlar, judiciar, medical, profesional și altele. Nu ne îndoim că lectura acestei cărți ne poate folosi tuturor în străduința noastră de autoechilibrare, efort indisolubil legat de procesul integrării noastre în sistemul axiologic al conștiinței, al „deschiderii” spre altul și al participării fiecăruia la elanul comun al umanizării omului.

1 sept. 1978

Academician VASILE PAVELCU

În memoria distinsului meu profesor, academician Vasile Pavelcu

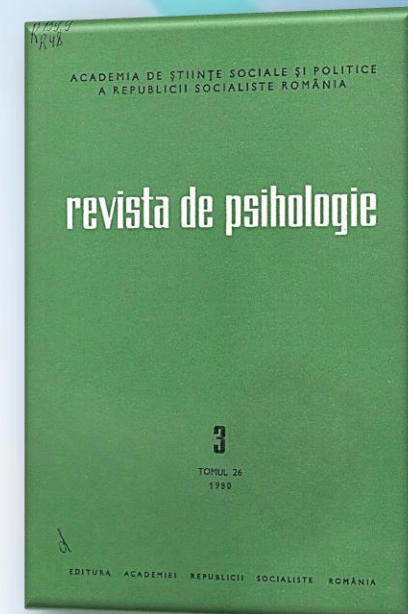
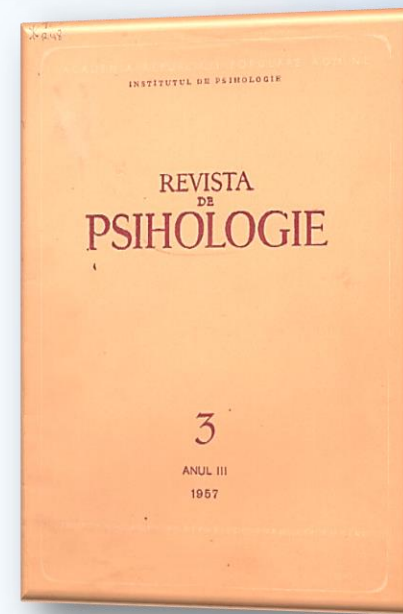
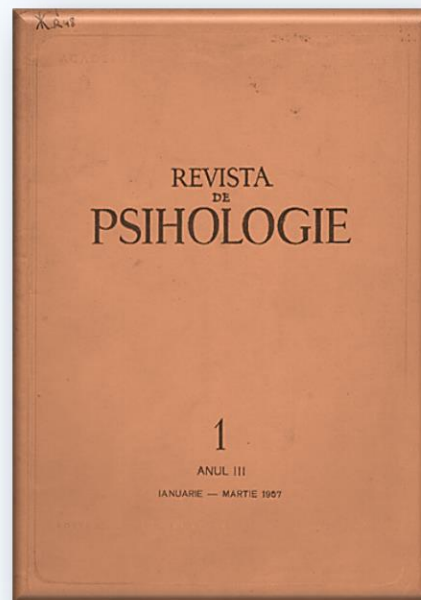
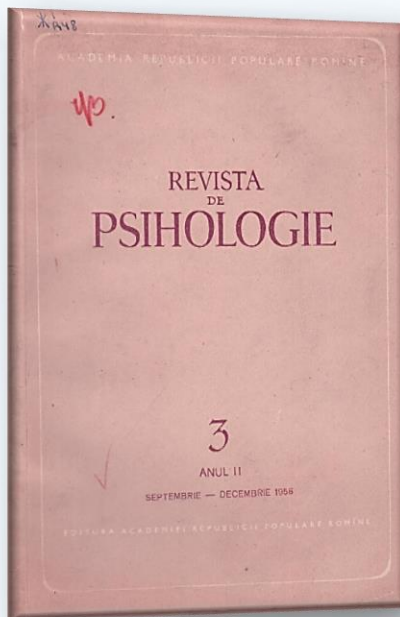
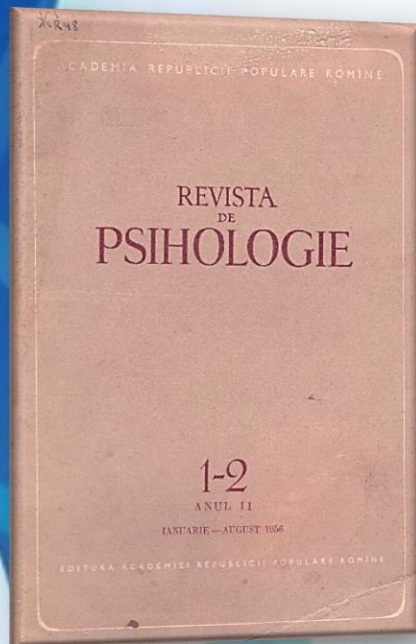
Impresionează în mod plăcut capacitatea autorului de a-și întemeia continuu analiza pe exemplul faptelor, pe argumentele sugestive oferite fie de concretul cotidian semnificativ, fie de modelele de viață și de conduită cuprinse în creațiile literare de excepție. Informația bogată a autorului, realizată în domeniile psihosociologiei, eticii, pedagogiei și literaturii, are darul de a asigura lucrării, pe lângă numeroase calități și semnificații umaniste, și dorita analiză pluri- și interdisciplinară a fenomenelor puse în discuție.

Scrisă deopotrivă cu mintea și cu inima, lucrarea lui Tiberiu Rudică are, pe lângă rigoare științifică, multă sensibilitate și căldură sufletească, însușiri care vor produce, nu ne îndoim, satisfacții multiple tuturor categoriilor de cititori.

academician Vasile Pavelcu

12 mai 1986

MEMBRU AL COMITETULUI DE REDACȚIE

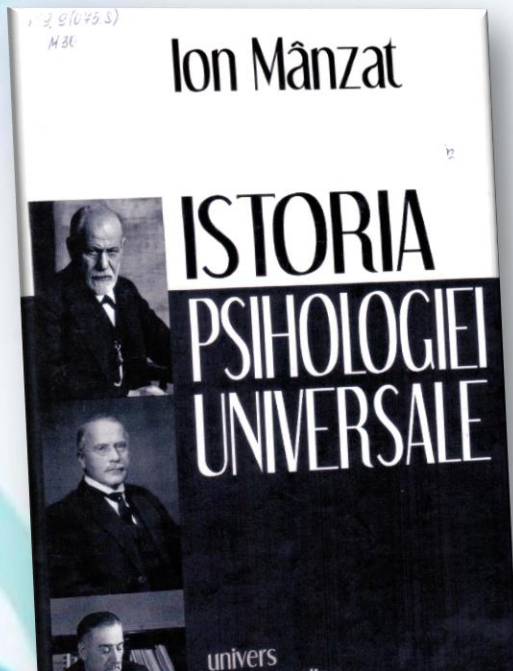

„Creator de școală românească în domeniul psihologiei, V. Pavelcu a adus contribuții originale în domeniile psihologiei personalității, afectivității, conștiinței și inconștientului, statutului psihologiei ca știință. Înzestrat cu un subtil spirit de observație, s-a dovedit un competent analist al vieții psihice, un lucid evaluator al posibilităților și limitelor științei noastre.”

Adrian NECULAU

NECULAU, Adrian. În memoriam. Vasile Pavelcu (1900 - 1991). In: *Revista de psihologie: Serie nouă*. 1992, T. 38, nr. 1, p. 107. ISSN 0034-8759

CRITICĂ ȘI INTERPRETARE

Școala de la Iași

Mihai Ralea (1896–1964) își începe activitatea didactică la Iași. După specializarea la Paris (1918–1923), Ralea revine în țară în 1923, an în care este numit conferențiar de pedagogie socială și legislație școlară, națională și comparată, la Facultatea de Filosofie și Litere a Universității din Iași. În 1926 este numit profesor de psihologie la aceeași facultate (deci tânărul Ralea devine profesor universitar la vârsta de 30 de ani!). La Iași va preda psihologia până în 1938, când va fi transferat la Universitatea din București, unde va desfășura o prodigioasă activitate.

Vasile Pavelcu (1900–1991) s-a născut la Costuleni, sat pe malul stâng al Prutului (azi în Republica Moldova). Și-a început studiile universitare la Kiev pentru ca ulterior să le reia la Iași, unde a obținut licența în filosofie. A făcut un stagiu de specializare la Sorbona. A frecventat cursurile lui Henri Piéron și Pierre Janet, la Collège de France.

1031

ISTORIA PSIHOLOGIEI ROMÂNEȘTI

Din 1928 și până în 1970 a fost profesor la Universitatea din Iași, devenind mentorul unei școli de psihologie de o aleasă distincție. Reținând de la Pierre Janet ideea că psihologia vine în contact absolut cu totul și că, prin urmare, în lumea omului ea este universală, Pavelcu s-a valorizat creator într-o suită de esuri de un profund *esprit de finesse*. A studiat în special problematica afectivității și structura personalității, arătându-se mereu reticent față de excesul de „exactitate” necomprehensivă. S-a afirmat de tânăr cu lucrări fundamentale în cele mai dificile câmpuri problematice ale psihologiei: caracteristicile afectivității (1973), psihologia personalității (1939), conștiință și inconștient (1941). În anii maturității, Pavelcu reia problematica afectivității (*Din viața sentimentelor* (1969) și psihologia personalității (1960). În 1958 publică *Psihologie și literatură*, iar zece ani mai târziu *Principii de docimologie* (1968). În 1970 îi apare un nou volum, *Invitație la cunoașterea de sine*, iar în 1976 semnează *Metamorfozele lumii interioare*. Cea mai importantă lucrare a sa care a atras după sine intrarea profesorului în Academia Română a fost *Drama psihologiei* (1964), o carte remarcabilă de istorie critică a psihologiei universale.

Vasile Pavelcu

În *Drama psihologiei* Pavelcu face un impresionant efort metapsihologic în tentativa de a-i da științei psihicului o „conștiință de sine” care să fecundeze direcții de cercetare cât mai conforme cu condiția umană.

702

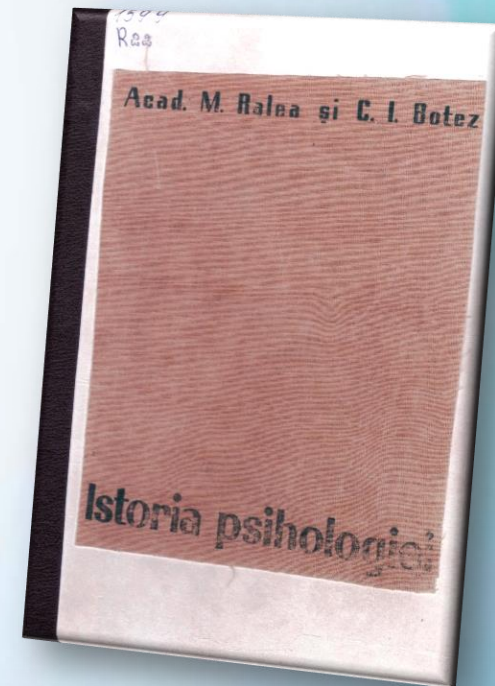
TRATAT DE ISTORIA PSIHOLOGIEI

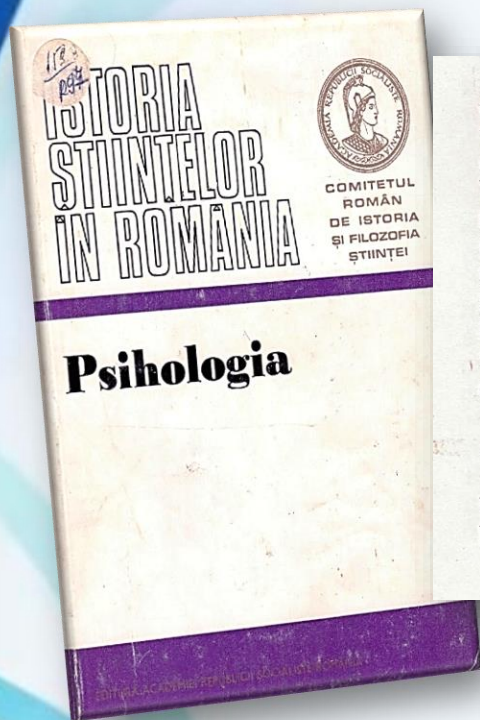
Deși nu complet lipsită de infiltrații idealiste¹, psihologia, așa cum era profesată la Universitatea din Iași, practica o metodă mult mai științifică totuși, decât abuzul de teste de la Cluj sau teleologismul personalist de la București care, de altfel, își adăugase și el o anexă testologică.

În 1938, este numit profesor de psihologie la Universitatea din Iași, V. Pavelcu, care publicase un studiu despre *Psihologia personalității* (1929), considerată ca fiind „organizarea dinamică a acelor sisteme psiho-fizice care determină ajustarea la mediu”, *Funcția afectivității* (*Analele de psihologie*, 1936, nr. 3), *Caracterele afectivității* (*Analele de psihologie*, 1937, nr. 4) și publică apoi *Conștiință și inconștient* (*Analele de psihologie*, 1941, nr. 8).

După 1944, V. Pavelcu își orientează cercetările în direcția unei psihologii fiziologice, pavloviste. A publicat *Principiul dominantei* (stabilit de Uhtomski) în *Revista de psihologie* (1955) și *Probleme de tipologie* în legătură cu clasificarea pavlovistă a tipurilor de activitate nervoasă, în *Revista de psihologie* (1957, nr. 2).

★

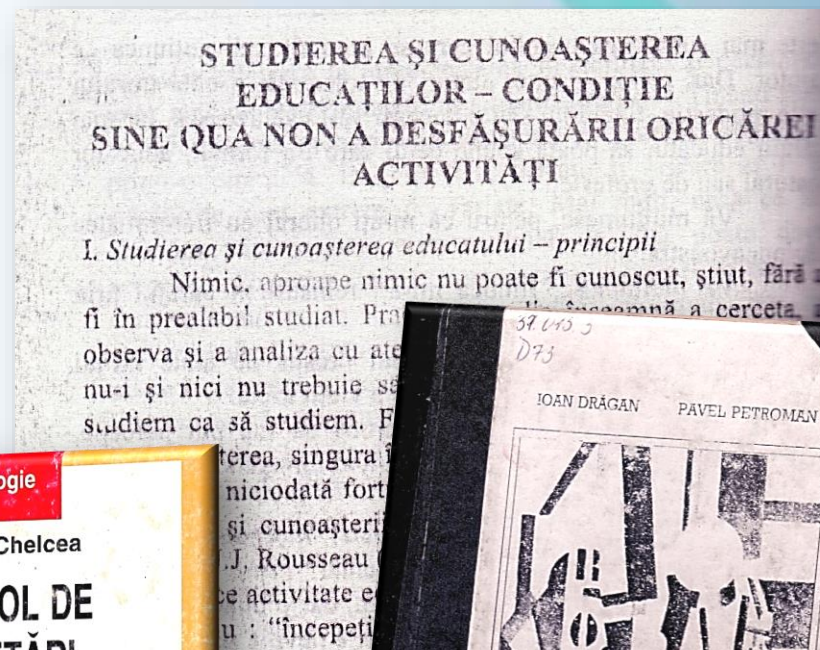

În legătură cu creativitatea științifică adăugăm punctul de vedere al lui V. Pavelcu, după care motivația se situează în vârful piramidei explicative, iar aprecierea socială, deși relativă, este singurul mijloc de validare a unei creații. Există, după V. Pavelcu, o pendulare între *semnificație*, „deschisă” spre obiect și *sens*, cu predominarea aspectului subiectiv, afectiv și de interes. În felul acesta se explică și legătura reciprocă dintre teorie și practică. Tot aici menționăm lucrarea de sinteză și informație a lui I. M. Nestor asupra cercetătorului științific (în *Scientica*, 1970), precum și pe cea a lui C. Cojocaru, *Creativitate și inovație, Cum producem și valorificăm ideile în economie* (1975), [20–24].

Asupra creativității de grup vom reveni în cadrul ramurii „psihologia socială”.

4.3.4.2. *Creativitatea și creația artistică* reprezintă obiectul unor studii și cercetări care continuă tradiția preocupărilor de **psihologia artei** la care ne-am referit anterior.

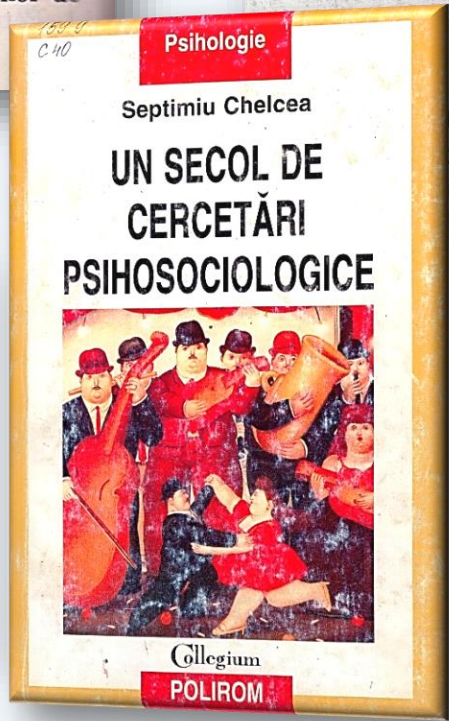

plauzibilitatea interpretării avansate de Milton J. Rosenberg, ceea ce nu înseamnă că explicația în termenii disonanței se impune” (*Psihologie socială experimentală*, Iași, Editura Polirom, 1996).

- *Drama psihologiei. Eșeu asupra dezvoltării psihologiei ca știință* (București, Editura Științifică, 1965) de **Vasile Pavelcu** (1900-1983) a marcat gândirea psihologică din România. S-au organizat simpozioane și dezbateri în presă – semn al originalității lucrării ce cuprinde și referiri psihosociologice: psihologia implicită, poporul – psiholog, mitologie și psihologie, psihologia vieții cotidiene ș.a. *Drama psihologiei* a cunoscut o a II-a ediție revăzută și adăugită (București, Editura Didactică și Pedagogică, 1972).

Vasile Pavelcu

SURSE DE REFERINȚE

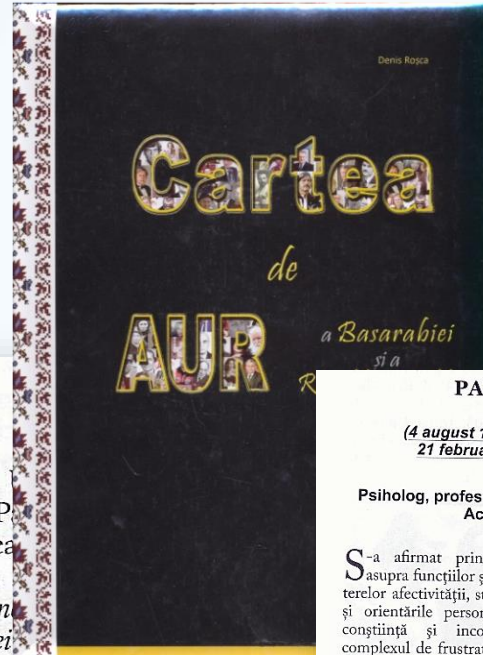
Pavelcu, Vasile

(4.08.1900, Costuleni, Basarabia – 21.02.1991, Iași)

Psiholog. A absolvit psihologia la tatea din Iași și s-a specializat la Profesor de psihologie la Universitatea Lucrări: *Funcția afectivității*, 1936; *personalității*, 1939; *Conștiință și in* 1942; *Logica*, 1958; *Motivația creației*, 1972; *Metamorfozele lumii interioare*, 1976; *Cunoașterea de sine și cunoașterea personalității*, 1982. Vicepreședinte al Asociației Psihologilor din România. Membru titular al Academiei Române (1975).

Vasile Pavelcu

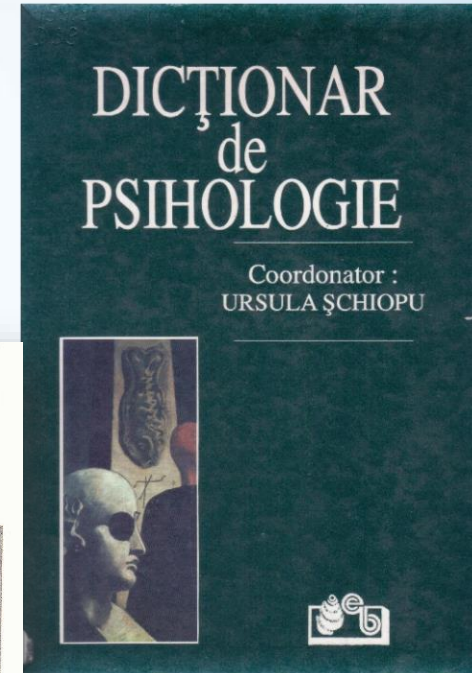
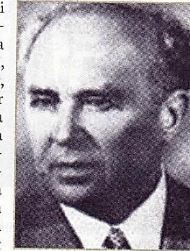

PAVELCU Vasile

(4 august 1900, Costuleni, Ungheni - 21 februarie 1991, Iași, România)

Psiholog, profesor universitar, membru titular al Academiei Române.

S-a afirmat prin studii asupra funcțiilor și caracterelor afectivității, structura și orientările personalității, conștiință și inconștient, complexul de frustrație. Dar și prin analiza psihologică a vieții cotidiene. Prin "Drama psihologiei" (1965), carteveniment, lucrare de maturitate, atrăgea atenția asupra dramei unei științe care a avut de înfruntat ostilitatea științelor vecine, care a avut

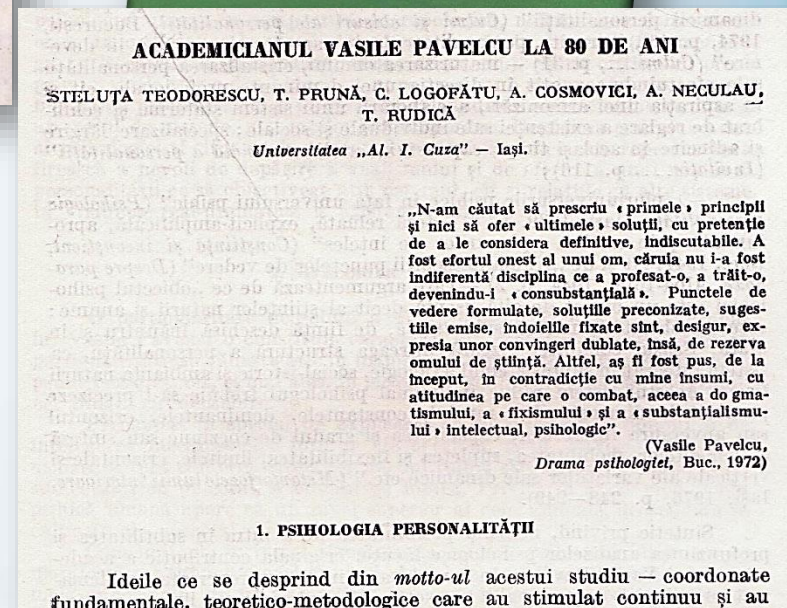
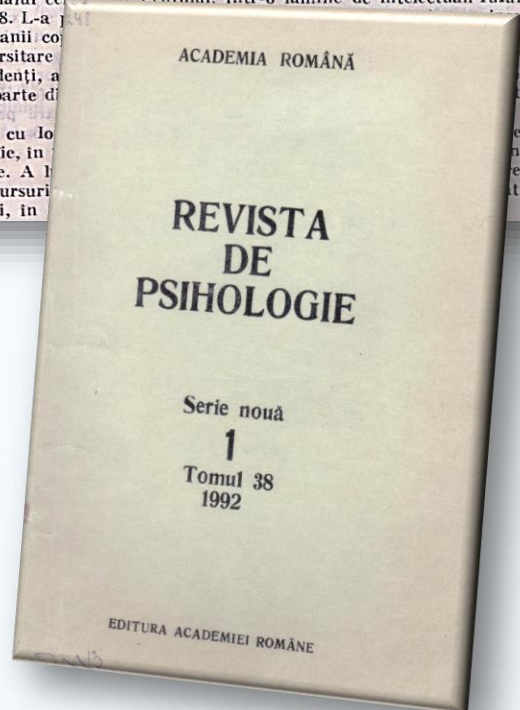
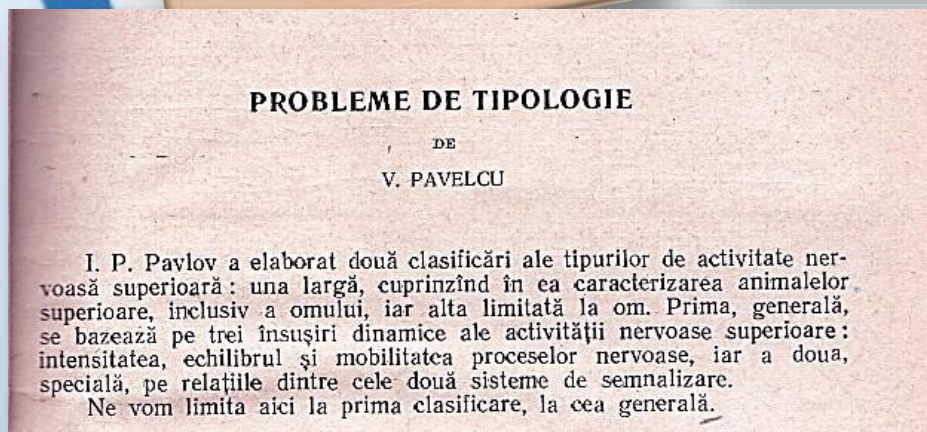
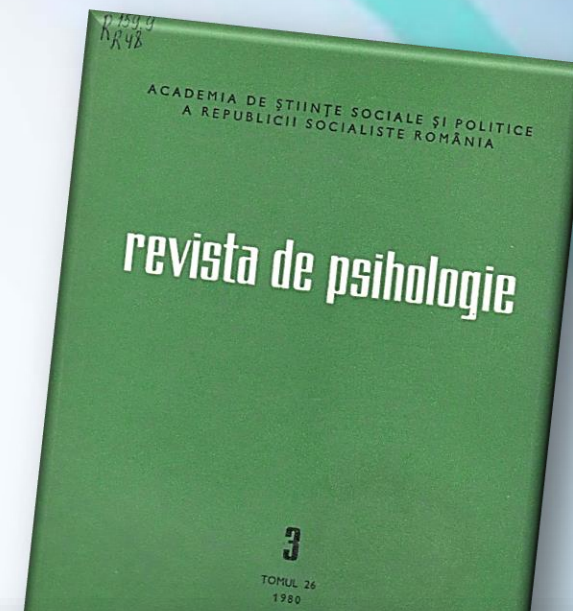
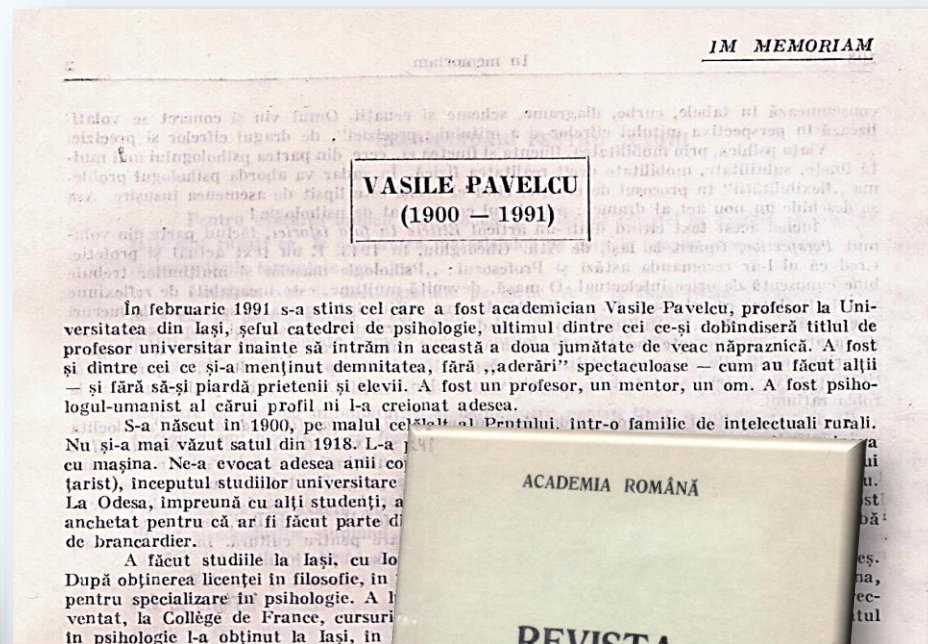
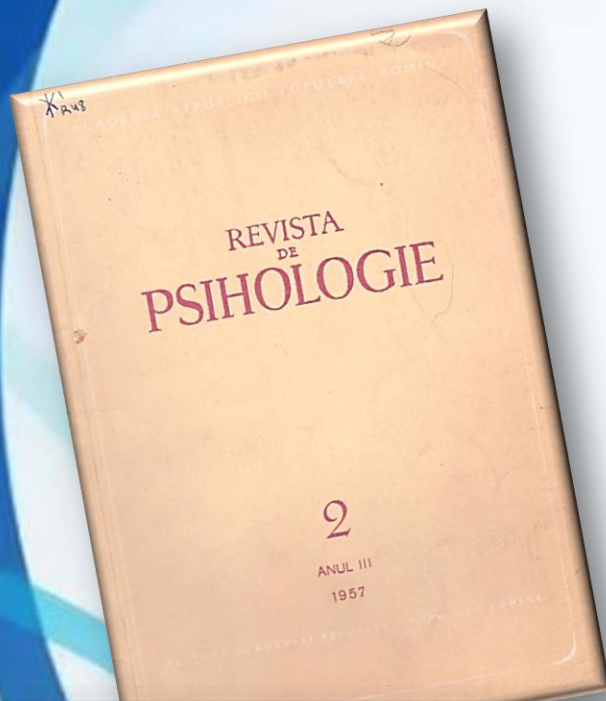

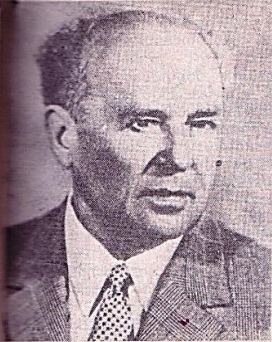
PAVELCU, Vasile (1900-1983), psiholog român, doctor în științe. Și-a făcut studiile la Sorbona și Iași. A fost membru titular al Academiei de Științe Sociale și Politice (1970) și al Academiei Române (1974). A fost decan, șef de catedră și profesor universitar la Catedra de psihologie a Universității „Al. I. Cuza” Iași (1946-1970). Prof. consultant. Intelectual progresist a fost angajat în opera de consolidare a psihologiei pe care a profesat-o, trăind dramatica evoluție și afirmare a acesteia (*Drama psihologiei*). P. a efectuat cea mai lucidă, curajoasă și angajantă încercare de statuare a posibilităților și limitelor acestei științe. A fost preocupat de problemele logicii științei psihologice, de paradigmele acesteia și de locul, rolul și destinul psihologiei ca știință modernă. În lucrarea *Psihologia personalității* (1939) a formulat ideea că personalitatea este un întreg, iar conduita psihică un flux dinamic, o devenire într-o permanentă curgere, transformare și creație. În lucrarea *Caracterele afectivității* (1938), a conturat ideea că structura și dinamica faptelor psihice se dezvăluie numai în cadrul unității intelect-afectivitate-acțiune. Emoțiile și sentimentele sînt expresii ale unor forțe de echilibru într-un câmp psihic, mecanismele unui sistem. Academicianul P. a continuat spiritul marilor idei umaniste ale primei jumătăți a secolului nostru. El s-a afirmat ca un psiholog remarcabil al timpului și ca un

„Ceea ce se impune într-o evocare a personalității academicianului Vasile Pavelcu este modelul omului cu vocație, al omului pasionat, care s-a exprimat maximal, atât în plan științific, cât și în plan profesional și uman. Ca om de știință, a deschis, prin anvergura gândirii sale teoretice, largi perspective „științei psihologiei”.

Octavian Țicu

ÎN PUBLICAȚII PERIODICE

Aflate la a VIII-a ediție, *Zilele academice ieșene* (noiembrie 1992) au inclus între multiplele manifestări științifice și simpozionul „Vasile Pavelcu – psiholog umanist”. Discipolii, foștii colegi de catedră și studenții, specialiștii care au lucrat sub îndrumarea sa au evocat momente semnificative din lunga și prodigioasă carieră didactică și științifică a celui ce le-a fost magistrul.

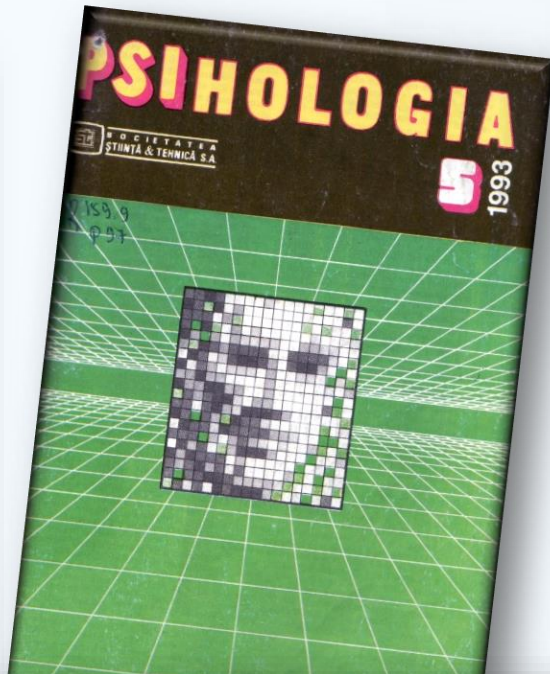
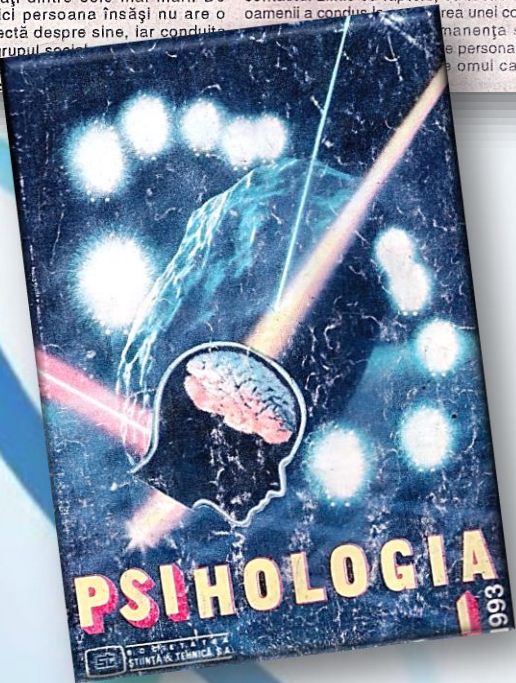
Acad. Vasile Pavelcu a elaborat și publicat numeroase lucrări de psihologie generală și aplicată, de informare științifică despre apariția și dezvoltarea psihologiei ca știință, aducându-și o contribuție majoră în studiul personalității și afectivității, logicii, științei examinării.

PSIHLOGIE ROMÂNĂSCĂ

Academicianul VASILE PAVELCU: OMUL ȘI OPERA

Personalitatea constituie o entitate, în a cărei cunoaștere se întîmpină greutăți dintre cele mai mari. De multe ori, nici persoana însăși nu are o imagine corectă despre sine, iar conduita acestuia în grupul social este rezultatul controlului: pe

în care el îndeplinește rolul demiurgului. Obişnuința de a căuta și formula ipoteze în contactul zilnic cu faptele; cu ideile sau cu oamenii a condus la crearea unei conduite personale, în permanența sa, să existe personalitatea a omului care, cu

ISTORIA PSIHLOGIEI

PSIHLOGIA: realități și perspective

În istoria științelor se întîlnesc momente în care o disciplină do-bîndește posibilitatea de a-și valorifica valențele sale într-un mod deosebit și de a îndeplini, în raport cu altele, un rol social dominant. Astfel, în ultima jumătate de veac s-a înregistrat un moment al fizicii care, prin progresele realizate, a condiționat dezvoltarea extraordinară a tehnicii (implicit a unor discipline tehnice), precum a fost și un moment al chimiei și al biologiei, cu realizări extrem de valoroase pentru om și mediul său de viață.

În etapa actuală, cînd omul se situează pe primul plan al atenției omenirii, se pare că psihologia este solicitată să intervină și să susțină eforturile de creare a unor condiții optime nu numai pentru realizarea psihologică și culturală a persoanei, ci și pentru integrarea sa într-o activitate, astfel încît munca prestată să se înscrie ca un factor generator de bine (factor de sanogeneză). Frumoasă perspectivă, dar mă întreb dacă psihologia (nu numai la noi) este pregătită pentru a satisface această cerință. Psihologia nu s-a înscris niciodată și nicăieri printre disciplinele cărora le erau deschise toate porțile. Ea a înaintat cu pași modeste, susținută doar de pasiunea unor oameni devotați domeniului. Cu toate acestea, astăzi putem constata că, cel puțin în statele în care progresul științelor nu a întâmpinat opreliști, numărul specialiștilor în problemele omului este în creștere (concomitent cu extinderea și diversificarea problematicii), în condițiile în care, efect al tehnici-zării producției, numărul persoanelor implicate direct în activitatea productivă este în scădere. Ca o consecință a acestor soli-citări, psihologia va reuși, în anii următori, să obțină condițiile necesare îndepl-nirii rolului său uman și social totodată.

Oameni care au fost

VASILE PAVELCU- psiholog, pedagog, filosof

Prof. Traian Cicoare

Între valoroșii creatori de cultură românească din luminoasa perioadă interbelică, un loc fruntaș îl ocupă savantul VASILE PAVELCU (4 august 1900 - 21 februarie 1991). Acesta a fost un om de știință a fost servit, cu competență și dăruire, versitatea din „Iași între anii 1970-1974”, predând șriului de studenți rani la misiunea de profesori at hologie, logică și pedagogie. mai ales, meșteșugul de a fi p lități, adică persoane de car necontentă amplificare, înt spirituală și creștere a respons A avut învățământul românesc ca el să fie menținut la Uni ieșeană și după distrugătoarea din 1948”, bineînțeles după curs de reducere la canal”.

Vasile Pavelcu este, fără poate, întemeietor de șco hologia românească, în dir lui personalității și al afe

S-a născut în comun a zi județul Ungheni din I

1974 a fost ales membru titular al Academiei Române, prezentându-și discursul de recepție cu tema „Statutul psihologiei”, în 30 oct. 1975. Pentru aceleași merite, a fost ales membru titular al Asociației de Psihologie Științifică de Limbă Franceză și invitat la numeroase congrese mondiale de psi-

mici, contestări, nu prin organiza. Pentru profesorul Pavelcu, omul este numia unicat, ci și ființă de bio-psiho-socială, într-o permanență modelare și, mai ales, automodă prin instrucție și educație. De psihologia și pedagogia nu sum devin. Aceasta deoarece „prezența individual se explică, într-o măr sură, prin ceea ce nu mai este, iar ce a fost, prin ceea ce este”.

- În memoria acestei personalități excepționale a României Grupul Școlar nr. 1 (pentru deficiențe auditive) din Iași este numit în 2001 *Grupul Școlar „Vasile Pavelcu”*.
- Iar din octombrie 2012 acesta devine Liceul Tehnologic Special „Vasile Pavelcu”.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. CICOARE, Traian. Vasile Pavelcu – psiholog, pedagog, filosof. *Asachi: revistă de cultură*. 2000, nr. 138, p. 10. ISSN 1221-2563.
2. NECULAU, Adrian. În memoriam. Vasile Pavelcu (1900 - 1991). *Revista de psihologie: Serie nouă*. 1992, T. 38, nr. 1, pp. 107-108. ISSN 0034-8759.
3. NECULAU, Adrian. Un „Scriitor de psihologie”: Vasile Pavelcu. Pavelcu, Vasile. *Elogiul prostiei : Psihologie aplicată la viața cotidiană*. București : Polirom, 1999, p. 14. ISBN 973-683-241-4.
4. PAVELCU, Vasile. *Cunoașterea de sine și cunoașterea personalității*. București : Ed. Didactică și Pedagogică, 1982. p. 5.
5. PAVELCU, Vasile. *Drama psihologiei : Eseu asupra dezvoltării psihologiei ca știință*. București : Ed. Științifică, 1965. p. 27.
6. PAVELCU, Vasile. *Psihologie pedagogică : Studii*. București : Ed. Didactică și Pedagogică, 1962. p. 59

RESURSE ELECTRONICE

- Colecția Bibliotecii Științifice USARB – <http://primo.libuniv.md/>
- <https://timpul.md/articol/un-nume-basarabean-uitat-vasile-pavelcu-76466.html>
- <https://www.slideshare.net/zalexandru/p-soc-3-ps-in-romania-43379905>
- <https://www.scrigroup.com/istorie-politica/personalitati/Vasile-Pavelcu81268.php>

Realizatori:
Angela HĂBĂȘESCU, șefă birou,
Valentina VACARCIUC, bibliotecară,
Secția de Relații cu publicul

Coordonatoare:
Valentina TOPALO, bibliotecară principală,
BȘ a USARB

2024